

დათო ბარბაქაძე

ბუნების ესკიზი

როგორც ცოცხალი ადამიანი მიაგდო სადმე,
 საიდანაც გზას ვერ გაიგნებს უკვე ვერასდროს
 სხვა, მასავით ცოცხალი, ხალხისკენ,
 სახლებისკენ, სადაც ეს ხალხი ემალება უამინდობას,
 გაურბის პოლიტიკურ ან უფრო ცუდ მოვლენებს,
 ქუჩებისკენ, სადაც იგი შერბის ერთმანეთში
 და ივიწყებს უამრავი შიშველი მინდვრის მზეს,
 ცდილობს გაექცეს დამანგრეველ სადამოებს,
 ზედმეტ სიღარიბეს და უკვე გასაძლებ სიგიჟეს,
 ისეთია ეს ადგილი, რომელიც იწყება თითქმის არსად,
 თითქმის უგზო აღმართებში და ხრიოკ მიწაზე,
 რომელიც, როგორც ბნელ ტოპრაკში კენჭების ჩხრიალი,
 გიკარგავს სიმშვიდეს, ხსნის შენს უხილავ გულს
 და აღწევს მასში შეკითხვებად,
 რომლებიც, როგორც ისევ სადმე მიგდებული ადამიანები,
 მიმოიხედავენ ირგვლივ და იწყებენ ფიქრს სადმე წასვლაზე.
 ხვალ ან მერე, ალბათ, აქაც იცხოვრებს ხალხი,
 მოინდომებს მძიმე მზის წაშლას
 ერთმანეთთან საუბრით და ფარდის გადაწევით,
 საყვარელი სახეებიდან საყვარელ ნივთებზე
 ღიმილის დაბნეული გადაადგილებით
 ან ნებისმიერი არტიტული შესტით,
 და უკვე ვედარც გაიხსენებს,
 რა დაკარგა ან დაივიწყა მიგდებული ამ ადგილის,
 ხრიოკი ამ მიწის და აღმართების სახით,
 ჯერ რომლებიც ჩუმი სავალია შორ სასაფლაომდე,
 სასაფლაოს შორ საფლავებამდე.

Dato Barbakadze**NATURE**

Like a man forsaken someplace
From which he can never find his way,
Back to others, living like he is,
Back to houses where they weather tempests,
Flee political or even worse events,
Back to streets, where he crosses others,
Forgets the glare of innumerable bare fields,
Tries to escape devastating evenings,
Degenerating poverty, and ever-present madness,
This place is like that. It starts from almost nowhere,
In hills, especially, without paths; in wasted land
That, like the rattling of stones in a dark sack,
Makes you lose your head, opens your unseen heart,
And reaches it in the form of questions
That, like those forsaken characters,
Look around and consider going somewhere.
Tomorrow or another day, perhaps, people will live here once again,
Hoping to erase the hard sun
By chatting with one another and ripping drapes aside
From lovely faces, to lovely things,
By wiggling a smile inexplicably
Or with some artistic gesture;
And now he can no longer recall
What he's lost or forgotten of this abandoned place,
In these deserted lands and hills—
Still silent walking ways to a remote cemetery,
A cemetery's distant graves.

გიორგი ლობჯანიძე

სიყვარული – ქუდბედიანი

ბედი ყოველთვის მიღიმოდა...
 ირონიულად...

ნეფერტიტს მხოლოდ
 მუზეუმში თუ შევხვდებოდი,
 ქანდაკებაში,
 რომ ქვის სალტის ათასწლეულებს
 ღიმილიდა გადმოსწვდენოდა –
 მისი სახიდან ჩემკენ ფრთხილად
 მოშუქებული...

რად არ დაიმსხვრა ეს ღიმილი
 ამდენი ხანი,
 რამ შეინახა
 ქვის ღაწვებზე
 და ბაგეებზე –
 ოდესღაც განცდილ
 სიყვარულის ათინათივით,
 ვით ბედისწერის ნამსხვრევები,
 რომელზედაც ისერება ჩემი გული –
 დედისაკენ გაქცეული
 ბავშვის
 შიშველი
 ფეხისგულივით...

ამ ღიმილმა ეხნატონზე მაეჭვიანა...
 რომ შეგხვედროდი,
 ან კი მაშინ დამინახავდი?
 თუ მაშინაც...
 ქვა იქნებოდი –
 უცნაური ვნებით მსუნთქავი...

Giorgi Lobjanidze**LUCKY LOVE**

Fortune's always smiled on me
Ironically...

I've met Nefertiti—
but only in a gallery.
Face turned toward me, smiling,
focusing carefully—
a stone figure
 from millennia earlier...

Why has her smile not collapsed
through the ages?
What's preserved it
on limestone cheeks
 and lips
like those that felt
love's expressions—
such wrecks of destiny
that my heart tears—
like a boy's
bare
 sole
 running to his mother...

Such a smile—I'm jealous of Akhenaton...
If we had met
would you've even noticed me?
Or perhaps
you'd have been stone cold,
breathing with curious passion...

მე შლევ მამრად ვიქცეოდი:
ჩემში შევკრებდი
ჩემი სქესის
ყველა ღირსებას,
მზეს ბეჭებზე მოვიგდებდი
და შენს ფერხთით დავაგორებდი.

გიმღერებდი:

დაო, მოდი ნილოსს დავუყვებო.
აი, ხედავ:
ჩამოხნელდა
და ლერწმები სიზმრებივით იღვენთებთან,
როგორც უკვე ჩავლილი დღის
ნატერფალები...

მზე აღარა ჩანს,
წყვდიადია ჩემი სულისა...
მოდი, მზესავით ჩამანათე
შენი თვალები...

ეს სიმღერა უპეების პაპირუსზე იწერებოდა
ცრემლის წვერით –
გულის სისხლში ამოვლებულით...

ჩვენ იქ შევხვდით,
სადაც სიზმრის ერთი დელტა
ცხადს
მოიტოვებს
და ნილოსი
მტკვარს უერთდება.

აქ მიცდიდა
ჩემი ცხადი–
სიზმარივით გაბრუებული:
ჩემი ცოცხალი სიყვარული,
რომლის ძალითაც

I would've become a wild man:
reaching deep within,
summoning the pride
of all my sex
to bear the sun upon my back
and lay it at your feet,

Serenading:

*Sister, let's stroll along the Nile—
can you see here
how it darkens?
How reeds and bulrushes melt like dreams,
like footfalls of the day
that's disappeared...*

*The light's no more to be seen,
only my soul's utter darkness...
Come, let your eyes shine on me,
shine like the sun's own beams...*

This ballad was written on papyrus eyelids
With a tear nib
Dipped in heart's ink...

We met there
where one dream's delta
leaves
its vestiges
and the River Nile flows
into the Mtkvari.

And there was waiting
my reality
as mystifying as a dream—
my love's vibrant intensity
has such power

ყველა ქალი ნეფერტიტია,
როცა თუნდ ერთი მამაკაცი
ვნებით შესცქერის...

აი, ჩემი ნეფერტიტიც:
ცოცხით ხელში,
ქვაბთა მხეხავი...
სახლი მუზეუმს დაამსგავსა,
გააპრიალა,
ხოლო სადამოს,
თუ სადილის გაშლაც მოასწრო,
შინ მისულს ისე შემომღიძმებს,
გავიფიქრებ:

ბედი მიღიმის...

ქაირქაირო, 2006 წლის 8 მარტი

every woman is Nefertiti
with the passionate gaze
of just one man...

Here's my own Nefertiti:
with broom in hand,
scrubbing, scraping casseroles...
She's turned the house into a gallery;
she's polished it.
And in the evening,
if she can spare the time, she'll set the table
and gaze at me, returning home, in such a way
that I can say:

Fortune smiles on me...

Cairo, March 8, 2006